

Ens ha deixat un referent: Joan Nadal Canalda

Opinió

Impulsor de la ràdio. Moria als 92 anys a Ulldecona, el seu poble

J. JOAQUIM BUJ ALFARA
Mestre i periodista

Només sortir del tanatori, em vaig adonar que «estava tocat», era una pèrdua important per a mi. La mateixa tarda vaig decidir que havia d'escriure-li unes línies, però són tants els records i anècdotes que em venen al cap que no sé si seré capaç d'ordenar-les de manera prou coherent.

Per a mi era una gran persona de qui vaig aprendre molt i em consta que em tenia una gran estima. Per sort, l'últim record que tinc d'ell encara és asseguts en una taula a l'exterior del bar La Cantonada, situat just al costat de l'emissora. Prenent cafè, una de les seues moltes aficions. Joan Nadal pagava molts de cafès, a la Cantonada i a la Pollera, l'altre bar cantoner al carrer Major, davant de la ràdio. Moltes vegades era la forma que tenia de tancar un tracte o de donar les gràcies per la dedicació a una afició que compartíem: la ràdio.

Cafès que han contribuït a fer possible més de 70 anys de ràdio interromputs només quan el ministre Borrell va decidir tancar les emissores locals de Ràdio 5 a les poblacions de menys de 60.000 habitants.

Però la tenacitat i constància de Joan i el seu equip era insuperable i, com ja m'havia dit el primer tècnic que vaig tindre a la ràdio, Juan José Itarte: «l'any que ve ja tornarem a obrir». I així va ser, seguint la col·laboració amb RNE (l'antiga Radio Cadena Española), renaixia Ràdio Ulldecona, amb aquest nom comercial, recuperant i ampliant l'audiència que tenia.

Vaig continuar realitzant les meues cròniques als informatius, que havia iniciat abans del tancament, cada vegada més espaïades en el

temps per motius d'estudi i treball, fins que a finals dels 90, Josep Maria Forner (Pepe London) em va «fitxar» per al programa d'esports 'Temps de joc', on feia una crònica setmanal del futbol i d'altres esports d'Alcanar. En jubilar-se Pepe, Juan Carlos Fibla i jo vam assumir temporalment el programa, després em vaig quedar com a cap d'esports, fins a la pandèmia.

Tot això coincidí en el temps amb les emissions de TVU (la tele d'Ulldecona vinculada a la ràdio). Quan arribaves a l'estudi, te'l trobaves amb uns característics auriculars negres posats, envoltat de pantalles, taules de so i d'imatge. Saludava l'entrevistador i els convidats (en el meu cas, de la cultura i de l'esport), sempre amb aquell somriure franc i sincer, tampoc no hi faltava mai una encaixada de mans.

Tot seguit, s'iniciava el ball de les cadires: «Fica't al mig, més junts, puja una mica la cadira, posa't este coixí a baix...», sempre buscant el

«Els seus consells a la ràdio i la televisió eren un repte i una mostra d'afecte i confiança»

millor enquadrament. Vaig aprendre unes quantes nocions bàsiques sobre el món de la televisió, fins i tot la roba més adient per sortir a la tele. «Torna a començar. Vas massa ràpid, comença en força, però sense córrer. Ho fas bé, va, torna a començar i tranquil», quan et deia això era tot un repte, també una ensenyança i una mostra d'afecte i confiança.

Confiança que també vaig tindre, tant per part de Lina com d'ell, deixant-me sol a la ràdio, quan m'anava bé per gravar el programa de ràdio o deixant-me la clau de la Cogula, quan hi passava la Pujada al Montsià, que s'organitzava des d'Alcanar. Jo era l'encarregat de demanar-la i de tornar-la.

Si algun dia em fan la típica pregunta: A qui t'hagués agradat entrevistar? Ja tinc la resposta. L'entrevista que m'ha quedat pendent de fer i que ja no podré realitzar mai és a Joan Nadal Canalda, *lo jefe* de Ràdio Ulldecona.

Descanse en pau.